

[Undervisningsministeren.]

sammen med den undervisningspligtige alders ophør — idet forslaget gik ud på, at det 8. skoleår efter en vis overgangstid skulle være obligatorisk for børnene — skulle de elever, der ønskede det, have mulighed for at indstille sig til en hovedskoleprøve i et begrænset antal fag, og for denne hovedskoleprøve skulle skolerne udstede bevis. Den 2-årige realafdeling skulle slutte med en realeksamen, der i det væsentlige ville svare til den nuværende realeksamen, og det 4-årige gymnasium, hvor eleverne ikke skulle deles i 1. gymnasieklasse, men som skulle være linjedelt i 2.—4. gymnasieklasse, skulle afsluttes med en studentereksamen svarende til den nuværende. Forslaget tilsigtede og var efter min opfattelse også velegnet til at skabe balance i skolebilledet ved at skabe lige muligheder for børn på landet og børn i byerne og ved at rette misforholdet mellem de nuværende to mellemskoler, den eksamenfri mellemskole og eksamensmellemskolen. Hertil ville både den foreslåede linjedelte hovedskole og indførelsen af det obligatoriske 8. skoleår virke.

Efter Askovudvalgets forslag skulle skolen bestå af en 7-årig, udelt skole med mulighed for differentieret undervisning af de større børn. I tilslutning hertil skulle der tilbydes en fortsat undervisning i det 8. skoleår, hvor undervisningen skulle kunne linjedeles. Denne undervisning skulle kunne udbygges til flerårige ungdomsskoler med alment eller praktisk sigte. Realafdelingen skulle være 3-årig i tilslutning til det 7. skoleår, og optagelsen skulle ske på grundlag af udtalelser fra den afgivende skole. Gymnasiet skulle være 5-årigt, ligeledes i tilslutning til det 7. skoleår.

Endelig skulle efter venstres forslag folkeskolen bestå af en 7- eller 8-årig, eksamenfri skole, kaldet hovedskolen, og en 4-årig eller 3-årig realafdeling i tilslutning til henholdsvis 6. og 7. skoleår, medens gymnasiet skulle være 3-årigt i tilslutning til næstøverste realklasse. Overgangen til realafdelingen skulle lige så vel kunne ske efter 6. skoleår som efter 7. skoleår, men børn, der kunne ønske at blive optaget i realafdelingen efter 7. skoleår, skulle i dette skoleår deltage i forberedende undervisning i sprog og matematik. Optagelse

i realafdelingen skulle normalt kunne ske på grundlag af udtalelser fra elevernes hidtidige lærere, men disse udtalelser skulle efter forslaget kunne suppleres med en optagelsesprøve.

Selv om der således var iøjnefaldende forskelle mellem de tre foreslåede ordninger, var forholdet dog det, at de på en lang række væsentlige punkter lå ret nær op ad hinanden og nærmere ved hinanden, end noget af forslagene lå ved den nugældende skoleordning.

I tilslutning til en udtalelse af hr. Niels Nielsen, dengang formand for Danmarks Lærerforening, gjorde jeg sidste efterår her i tinget opmærksom på en række konkrete lighedspunkter mellem de tre forslag og udtalte, at jeg mente „bag de forslagsstillende partiers udtalelser at skimte en fælles mulighed“, som det nu skulle vise sig om vi kunne virkeliggøre. Det var under folketingsforhandlingen den 3. november 1955 (Folketingstidende 1955-56, sp. 691).

Fra konservativ side vistes der ikke interesse for forbedringer af den danske skole gennem lovændringer. Partiets ordfører ved lovforslagenes første behandling i november 1955, det ærede medlem hr. Hvidberg, ønskede den nuværende eksamensmellemskole bevaret; på den anden side erkendte det ærede medlem behovet for forbedringer af landsbyskolens og den eksamenfri mellemskoles forhold, men anså det for muligt at gennemføre tilstrækkelige forbedringer uden ændringer af skolens struktur.

Det den 18. oktober i år af det ærede medlem hr. Hvidberg m. fl. fremsatte forslag til folketingsbeslutning om ændringer i skolevæsenets ordning er jeg afskåret fra at omtale forud for behandlingen på fredag.

Med det folketingsudvalg, som i sidste samling arbejdede med skolelovsforslagene, har jeg haft samråd, og da det her syntes klart, at man hverken fra venstres, de konservatives eller de radikales side kunne tilslutte sig de af mig fremsatte forslag, måtte den parlamentariske konsekvens blive, at medlemmer af de forslagsstillende partier mødtes til en fordomsfri overvejelse af mulighederne for at finde frem til en ordning af mere samlende karakter. Resultatet